

SPECIAL

i köket för tre år sedan.

Här, i utkanten av kåkstaden, hämtar 450 hushåll sitt vatten. Tidigare låg brunnen en kilometer bort.

”Jag har försökt förklara för honom att jag mår bättre och inte behöver någon operation längre. Men han tror att jag ljugar bara för att få hem honom.”

barn att växa upp i. Lögnen om hemförhållandena blir en strategi för att undvika att bli tillbakaskickad.

Amina kysser våra kinder. Amins sextonåriga storsyster Soad hälsar. Bakom hennes klänning tittar en liten flicka fram. Hon ler blygt innan hon sträcker fram handen. Det är Hanan som är fem år.

Plötsligt brister hon ut i gråt.

– Hon trodde att Amin skulle komma med er, förklarar Amina och tröstar. Han gick ofta och köpte godis till henne.

Hanans tioårige storebror Josef tar mod till sig.

– Amin, min bror, mår han bra?

Köket, med den hemmagjorda gas-spisen, övertändes i en brand för tre år sedan och förklarar Hanans röd-flammiga kind, Josefs ärr på ryggen och Hichams brännskador på benen.

Sovrummet rymmer bara en säng. Barnen sover bredvid på det kalla stengolvet, insvepta i filtar som nu ligger hopvikta i en stor hög bredvid ett trasigt vitrinskåp.

– Den här är Amins, säger Amina och pekar på en blå filt långt ner i högen. Hans kläder har vi gett bort, råttorna hade börjat äta på dem.

I högen ligger också en lila filt som inte använts på länge. Det är Osamas, Amins lillebror. Han försvann tillsammans med Amin och har inte hörts av på snart två år.

Amina har dukat bordet med två stora grillade kycklingar fyllda med nudlar och kryddor, nybakat bröd, kokt potatis, oliver, gurka, tomat, lök och två tallrikar med stekt fisk.

Vi äter med händerna, direkt från faten.

Lagom till middagen kommer grannen Malika – en äldre dam med en hörntand klädd i guld. Hon är kåkstadens inofficiella barnmorska, och säger att hon förlöst över 140 barn i området.

– Jag förlöste Amin härinne, säger hon och pekar mot sovrummet.

– En stor och stark pojke.

Hon pekar på Amins mage. Sjätte barnet är beräknat till sensommaren. Och Malika är beredd. Allt hon behöver är ett rakblad, nål och tråd, och en sjal som hon binder fast i taket så att den krystande kvinnan får en mer upprätt ställning.

– Sedan är det upp till gud, säger hon och skrattar så att guldtanden glimmar.

Amina har lånat 400 dirham, drygt 340 kronor, av Malika för att kunna bjuda på middag. Barnmorskans enda krav var att hon skulle få vara med vid middagen.

Utanför sovrummet hänger en trasig magnetavla, en sådan där man kan rita på och sedan skaka för att sudda. Nu har den blivit en fotoram för en bild på Amin och tre av hans syskon. Amina tar fram fler bilder. På en liten rultig Amin med kaptenmössa. På Amin med armen över axeln på en kompis. På Amin och hans syskon. Bilderna ser ut att vara flera år gamla.

Vi har skrivit ut nyare bilder som togs vid vårt möte i Stockholm. Amina ler när hon tar emot bilden men när hon ser vad den föreställer blir hon allvarlig, kysser den ömt och sitter sedan tyst och begrundar Amins trasiga leende.

Soad, Josef och Hanan trängs i soffan för att få en skymt av sin bror.

”Det känns jättejobbigt att han inte är här med mig. Jag tackar gud att han är stor nu.”

Amina, Amins mamma.

GRAFIK: JOHAN STRÖMBECK

– Det känns jättejobbigt att han inte är här med mig. Jag tackar gud att han är stor nu, säger Amina.

I Danmark sa Amin att han var åtta år, i Sverige nio och när vi träffade honom i Stockholm sa han att han egentligen var elva. Enligt de handlingar vi nu får se är han tretton.

Amina sträcker över fotot till barnmorskan samtidigt som hon lyfter sjalen för att dölja sitt ansikte. Barnmorskan brister omedelbart ut i gråt när hon får porträttet i sin hand. Josef och Hanan tittar osäkert på sin gråtande mamma, och sen på den snyftande barnmorskan. Båda börjar gråta.

Hicham gråter inte. Han står tyst i dörröppningen och stirrar på bilden.

– Hans tänder ..., mumlar han.

Familjen bodde tidigare i en lägenhet i grannbyn som de hyrde av en släkting. När släktingen ville ha tillbaka lägenheten hade familjen inte råd att bo kvar i byn utan fick flytta tillbaka till kåkstaden.

Amin var besviken över det, och pratade ofta om att de borde flytta tillbaka till byn. Men pappa Hicham

blev sjuk och kunde inte längre bidra till familjens försörjning.

Han ber Amina, barnmorskan och döttrarna att lämna rummet. Sedan drar han ner byxorna och visar sina ärr. På skinkan, ryggen, ena knäet.

– Jag hade blåsor stora som tennisbollar på benen, ryggen och i röven. Läkarna sa att det var bakterier, säger Hicham.

– Jag kunde inte ligga eller sitta. Min fru fick bära mig mellan sängen och soffan, tvätta mig och hjälpa mig till toaletten. Vi lånade pengar till mediciner och salvor. På den tiden var jag i stort behov av en operation, men vi hade inte råd.

I Marocko finns inget socialt skyddsnät, där staten går in med bidrag för att hjälpa utsatta familjer, och i den mån bistånd och hjälpinsatser förekommer ligger civila hjälporganisationer oftast bakom. Det lär finnas över 500 sådana organisationer i Marocko, men det stora flertalet saknar både resurser och kunskap för att göra skillnad på riktigt.

Hicham är uppväxt i ett Marocko vars ekonomi försvagades kraftigt under 1970- och 80-talen, inte minst på grund av ockupationen av Väst-Sahara, och den väpnade konflikt som följde. Svår torka i slutet av 1990-talet förstörde många skördar och spädde på den massiva urbanisering som redan påbörjats, och nu lett till att mer än hälften av landets befolkning bor i städerna.

Det var så slumområden och kåkstäder växte fram, arbetslösheten blev

➔ **Fortsättning på nästa uppslag**